

hed eller Frihed, udsteder eller adlyder nogen dertil sigtende Befaling eller forgyver sig paa Statsraadet, Rigsretten eller Høiesteret, skal indsettes sidst i det Capitel, der handler om Forbrydelser mod Kongen og Kongehuset, medens den nu staaer i det Capitel, der omhandler Forbrydelser mod Statsforfatningen. Det forekommer mig reent ud sagt at være stødende, ja næsten usømmeligt, at foretage den Forandring, og heller ikke at være begrebsmæssigt. Forseelser mod Kongen kunne efter den Betragtning, hvorfra Udvalget er gaaet ud, opfattes fra et dobbelt Synspunkt, enten som Forbrydelser mod Staten, naar de ere rettede mod Kongens Liv, Frihed eller Regjering, eller ogsaa som blot personlige Fornærmelser mod en ophøiet og særlig beskyttet Person; paa sidste Maade forholdes det sig med Forbrydelser mod alle andre Medlemmer af Kongehuset. Det er Forbrydelser og Forseelser mod enkelte Personer, der nyde en særlig og eiendommelig Beskyttelse. Dette er hiindlertid ikke Tilfældet med den Beskyttelse, der ved Straffebestemmelserne i § 89 skal ydes de lovgivende Forsamlinger, Statsraadet, Rigsretten eller Høiesteret; thi her er der ikke Tale om Medlemmerne, Personerne, idet der jo dog ikke er Noget, der tænkes paa at tillægge os selv, Rigsdagens Medlemmer, eller Rigsrettens, Statsraadets eller Høiesterets Medlemmer nogen særegen personlig Hellighed, som skulde gjøre, at Forbrydelser mod enkelte af disse Personer skulde straffes anderledes end Forbrydelser mod enhver Anden. Her er jo slet ikke Tale om Personer, men kun om Instituter og om deres Virksomhed i Staten. Men er det saa, saa høye Forbrydelser af denne Art, som det synes mig, aabenbart ind under Forbrydelser mod Statsforfatningen. Til Nød kunde de ogsaa være komne ind under Forbrydelser mod Statens udbortes Sikkerhed. Naar det nemlig er foreslaaet, at Forbrydelser mod Kongens Frihed, Liv og Regentvirksomhed skulde optages i Capitlet om Statens udbortes Sikkerhed og Selvstændighed, saa kunde man gjerne, naar man vilde gaae meget vidt i at sikke de høiere Statsinstituter, ogsaa have optaget Straffebestemmelser for Forbrydelser mod disse i det Capitel. Sin rette Plads har denne Bestemmelse dog i Capitlet om Statsforfat-

ningen; thi det, som er det Strafbare ved Angreb paa Rigsdagen, Statsraadet, Rigsretten eller Høiesteret, er, at man forstyrrer et Led af Statsforfatningen og hindrer Statens Virksomhed; det har slet ikke Noget at gjøre med Personerne, undtagen naturligtvis forsaavidt som al Virksomhed bæres af Personer. Det er, troer jeg, i og for sig selv rigtigt at flytte Capitlet; men det forekommer mig, at der er noget Underligt og Besynderligt i, at Forbrydelser mod Rigsdagen eller andre Rigsinstituter skulde sættes ind i dette Capitel, der handler om Kongen og Kongehuset, just om Kongehuset og Kongen udenfor hans egentlige Regentvirksomhed; thi Forbrydelser mod Kongen i hans Virksomhed som Regent ere af Udvalget foreslaaede udsøndrede af hiint Capitel og satte ind i det Capitel, der handler om Forbrydelser mod Statens udbortes Sikkerhed og Selvstændighed. Naar denne Udsøndring skeer, bliver der just tilbage et Capitel, som har sin faste Begrænsning ved den nogle Personer, ifølge deres Stilling tilkomne særegne, om ikke Hellighed, saa dog Beskyttelse ved Straffelovene. Der er slet ikke Tale om disse Personers Virksomhed i Stats tjenesten; de beskyttes kun, fordi deres Deeltagelse i Arveretten har Betydning for Staten, og fordi de ifølge denne Betydning ogsaa have en særlig Værdighed. Her er allsaa Tale om en Beskyttelse for Personer, men for Rigsraadet og de øvrige Instituters Vedkommende værnes der om Instituterne som saadanne og om deres lovlige Virksomhed; det er kun Forstyrrelse af Rigsdagen og Rigsdagens Virksomhed, der er strafbar, men derimod ikke Angreb paa de enkelte Rigsdagsmænd.

Jeg troer derfor, at man skulde gaae ind paa den Hovedomflytning, der er foreslaaet, og som ordner Forbrydelsernes Række paa en anden Maade, sætter Staten i Spidsen, derefter Kongehuset og endelig fremmede Regenter og deres Repræsentanter. Det er den naturlige Ordning, til hvilken Udvalget er kommet; men jeg troer, at Udvalget er gaaet lidt videre i Omflytningen, end det er rigtigt, og at der derved er fremkommet et noget mindre heldigt Resultat.

Jeg har stillet et selvstændigt Endringsforslag til § 79, som gaaer ud paa en best